

"צווי איסור פרסום כשהכול כבוד נחשף, זה פשוט מצב נלעג"

מאמין באלוהים ועובר בקצב
רצחני בקומנדו של חדשות ערוץ
2 • שיחה עם ד"ר-עו"ד ישגב
נקדימון, היועץ המשפטי של
חברת החדשות • אלה לוי-
וינריב, "חדשות", עמ' 20-18

דין וחשבון

עורכי דין • רואי חשבון • הליכים משפטיים

www.globes.co.il

"איסורי פרסום הם אבסורד: בעולם וברשתות רצות שמועות ורק כאן נאסר לקבל מידע רשמי להשקעת הרוחש-בחש"

עם אבא עיתונאי ואימא שופטת התפוח נפל קרוב לעץ, שילב בין הקריירות והפך למומחה לדיני תקשורת עם דוקטורט ב"חיסיון עיתונאי" • אחרי תקופת שפיטה קצרה הוא פתח משרד-בוטיק וחזר לכהן כיועץ המשפטי של חדשות ערוץ 2, עבודה בקצב רצחני וריצות לבתי-משפט להסרת צווי איסור פרסום רגע לפני השידור, אבל הוא כבר "מתואם לנוהל הקרב הזה" • עם כזה לחץ, יש מאכל אחד אהוב במיוחד שמרגיע אותו, מרק עוף עם ככל מצב. שיחה עם ד"ר-עו"ד ישגב נקדימון

החילוניות, ועברנו לשם. שם עברתי לבית ספר חילוני ולחברה חילונית. זה היה רבני שונה ממה שהייתי מבחינת התרבות, המנטליות והדמויות.

■ אבא

ה"איסור המיתולוגי של ההעמדה לדין של אבי על כך שחזר ליישוב של מפא"י, והסתגר בתא המיוג, קרה לפני שנולדתי. הוא זוכה מהאישום וכיזי מלא נקדימון-האב המסתור בתא מיוג-האוויר בבית ארלזרוב בת"א והעביר ריווחים מיישבים מפא"י שכתובלת הודח פנחס לבון מתפקיד מוזל ההסתמרות. בעקבות דיווח זה הועמד לדין בעיון "הדירה לאולם סטור", אך זוכה. א' ל"ח.

ה"איסור" הזה ליווה אותנו שנים בבית. כשתגנו לאבי 70, החלק שלי באירוע היה לעשות ניתוח משפטי של המשפט הפולי של אבי. לקחתי את כתב האישום, ועשיתי ניתוח של טעמי העבירה, והיכרתי וכו'. "טהוילדות אני זוכר באירוע מאוד חזק את המהפך של 77, שבו עלה מנחם בגין לשלטון. זמן קצר לאחר מכן בגין הציע לאבי להיות יועץ לענייני תקשורת. זו הייתה התקופה של הסכמי השלום, קמפ דייוויד, תקופה מאוד מרתקת. אבי החליט ללכת על זה, והיה יועץ במשך שנתיים. אחרי זה הוא חזר ל"דיריזיות אחרונות". מבחינתי כבן, לקח לי את אבא לשנתיים, כי עיתונאים עוברים מהבית עם ממונת-כתיבה, וכל הזמן הייתי שומע תיקונים, אבל כיועץ של בגין, אבי שהיה רוב היום בכנסת וישן הרבה בירושלים, כך שבקושי ראיתי אותו.

"בגין היה דמות נערצת אצלנו בבית, גם עליי אישית, הוא היה המנטר שלי, ובסוף ילד נשאתי אליו עיניים. אבל כשאני סיים את תפקידו כיועץ, חזר לעיתונות, אני שטחתי.

"הבית היה שפוג באקטואליה כל הזמן, כך שלא הייתי צריך לעשות מאמץ מיוחד

1 במעמד צד אחד

עם ד"ר ישגב נקדימון

אלה לריינינג, צילום: יונתן בלום

לי ערנה אליו. הייתה ילדות תל-אביבית קטנה. גדלתי באזור עם קסם מיוחד של ת"א של שנות ה-70, שהדבר היחיד שנשאר שם מתקופת ילדותי זו קונדיטוריה עירית. אבי, שלמה נקדימון, שהיה עיתונאי-כתב פוליטי, היה מקיים את הפגישות שלו עם המקורות בקונדיטוריה הזאת, והיה לוקח אותי לשם הרבה. ללכת עם אבא לעבודה זה היה לשבת בקונדיטוריה עירית באזור גבירול או בקפה רוזל שהיה פעם מוסר בריונגוף, או ללכת לכנסת ולמרכז מפלגות.

"אמא, זהבה נקדימון, הייתה תובעת משטרתית, ואחרי כך פרקליטה בפרקליטות מחוז ת"א פלילי הרבה מאוד שנים. הייתי חולך איתה לפעמים למשטרה האח"כ לפרקליטות, אבל היא, המקום שהייתי אהבתי ללכת אליו איתה, היה לבית-המשפט. היא הייתה תובעת בבית-המשפט המחוזי בת"א, וכילד ישיבתי במשפטים שלמים בקהל, ודחשתי.

"חוריו של אבי היו חוריים. אבי קיבל חינוך דתי, אך חוריו את האפיפה בשל ר' מנחם מיי. למרות זאת, הוא שמר על חלק גדול מקיום המצוות, ואותי שלחו בביתו א' לבית ספר ממלכתי-יחיד ריונגוף בת"א. בבית גיהלנו ארוחת-חיים מסודת, שכלל קירוש והליכה לבית-כנסת, ולא נסענו בשבת. אבל זה לא היה אורח-חיים דתי ממש. כשסיימתי את כיתה ב', דרתי קצת ריבה ברמת-אביב

■ הבית

רמת-גן ברמת-השרון, באותה השדרות המרכזית בעיר. כשעת בוקר מוקדמת ביתם של גלית וישגב נקדימון שקט ושלו. "פינת הצעצועים" של הבן הפעוט מסודרת בסלון שבקומה התחתונה של הבית. בוכות צבעוניות יושבות ברטמה על בריכת גומי ריקה ממים, אך מלאה בצעצועים, ולצדם כימבה ושלל משחקים נוספים שמאיימים להסתיר את מסך הפלומה. החורים מודים בחיך שזו כבר מונח לא "פינה" (זהו התחיל בצעצוע אחד וצננת, ועכשיו הוא השתלט על הסלון).

בקומה העליונה ממוקמים שני האוורים האהובים ביותר על בעלי-הבית: חדר העבודה ומרפסת הגג המשופצת. בחדר העבודה על מרפסת הספרים, מסודרים זה לצד זה ספריו של אבא של בעלי-הבית, העיתונאי שלמה נקדימון - "לקראת שעת האפס", "אחרי", "תמונה בלחצות", "תקופה שקרית" ועוד - ולצידם ספריו של הבן - "הגנה מן הצדק" ו"חיסיון עיתונאי". ספת בד פרחנית מונחת בפנינת החדר, ממתכה לבעלי-הבית שישקע בהרהורים (במקום הזה, במיוחד בשעות הלילה המאוחרות, כשקט, מוקף בספריו של אבי, שעושים את האווירה הנכונה לעבודה, אני מקבל המון השראה).

הדלת מול חדר העבודה, מביילה לפינה האהובה השנייה - הגג המשרד, המקום בראש ביתי וגינת פרחים קטנה, פינת מנגל חרישה, סמך שטוח לצפייה בתוכנית אהבה בלילה נעים, ומקומים להאונה למחזיקה ועוד. "כשעברנו לדירה הזאת לפני 6 שנים בחרתי בה בגלל הגג. רציתי לשמור מוזיקה ברמקולים כבד, וכך אני עושה", מספר בעלי-הבית.

■ ביוגרפיה מקוצרת

"גדלתי בת"א וגרלתי באזור גן העיר של פעם, שהיה אזור גן הוות. ער היום יש

"עברנו לדירה הזאת לפני 6 שנים. בחרתי ב"

נ

הייתה לי ילדות

תל-אביבית קסומה.
גדלתי באזור עם קסם
מיוחד של שנות ה-70,
אבי, שלמה נקדימון,
שהיה עיתונאי-כתב
פוליטי, היה מקיים
את הפגישות שלו
עם המקורות
בקונדיטוריה עירית,
והיה לוקח אותי לשם
מוסד בדיונגוף"

רצועה

● **אישי:** עו"ד ד"ר ישגב נקדימון (45) נולד בתל-אביב, ומתגורר ברמת-השרון. נשוי בשנית לגלית, מהנדסת תוכנה, ואב לארבעה

● **מקצועי:** היועץ המשפטי של חברת החדשות של ערוץ 2. מהמומחים המובילים בתחום דיני התקשורת וההגנה מן הצדק. עומד, יחד עם פרופ' אריאל בנדור, בראש משרד בוטיק העוסק בדיני תקשורת, משפט מנהלי ועבירות צווארו לכו

● **כתיבת ספרים:** מחברם של הספרים "הגנה מן הצדק", "שדברים ממנו מצוטטים במאות פסקידין"; והספר "חיסיון עיתונאי".

• תיקים: טיפל לאחרונה
בכעריית בתיים בדרישה
לצדק חלוקתי מול ת"א
וחולון; ייצג את עיריית
ירושלים נגד סגירת
הסינמה סטייט שבבתות;
את יתומי משפחת רם
אשר אביהם נהרג
בכפיגוע "אוטובוס האימהות"
בדימונה; מול הביטוח
הלאומי ועוד

זה הדפוסה בבית הדפוסים, ובגורא אדמי
ללהות דמיס. גיסיס האלה ויכיר
גלי. ככלאז, גיסיס איר ידי חיותנות
בבא שית' כחכב צבאי בביאזון חיל'
אורי, ממש' שלוש שנים ועוד שנה באור
היית תפוסה מרסקת, ומאז גנתי
מזה. בביאזון איר האה חזרן לפידת
היום עור'שנה של "ישראל היום" וכוונת
זה היה גם ראש הדסק "בידיעות אחרונות",
הוא איר לפוסס שתיים שלוש כתבות של
"בידיעות". הישמי' על ג העולם. אחר-כך
בסדרונת מופטים, הייתי עורך חרשת
"בידיעות תחשורת" שנה נוספת.

למרות שנהגתי מהצניעות החלטתי שכל מקרה אני לומד משפטים, והתחלתי ללמוד כבר בתקופת השירות הצבאי. וזה ברור שזה הכיוון. רציתי להגיע כמה שיותר מרד לאולם בתל אביב, להיות בתיקים מעניינים. איכשהו יצא שבסוף שלבתי בין שתי הקריירות של הריי - עיתונות ומשפטים. תחום המומחיות המרכזי היום, ריני תקשורת, הוא שילוב בין שתי המומחיות. שאלו את אבי ואני

הגעתו לכך במקרה. לאחר הלימודים
התמחית במשרדו של עוזר חנן מלצר, כיום
שופט בבית המשפט העליון (עוזר-הדין
ראשון שמונה לשופט עליון מאז העשור

A photograph of a man and a young child sitting on a wooden fence in a garden. The man, on the left, is wearing a dark blue Adidas polo shirt with light blue stripes on the sleeves and dark jeans. He is smiling at the camera. The child, on the right, is shirtless and wearing light-colored pants, sitting cross-legged with hands near their mouth. In the foreground, a yellow toy car is on the grass. The background features a metal railing, various plants, and a tree.

בגלל הגג. רציתי לשמוע מוזיקה ברמקולים בגג." נקדימונו ובנו. בביתם ברמת השרון

כדי להיחלץ מעורבן, ומעבר למה ששמעתי בבית הוראמי בחרשות בטליווידיה לא התעניינתי באקטואליה החרשית. אבל תמיד ציפו ממני, כבן של בית חרשות, לעשות כל דבר רבני שקשורים בו. למשל, לערוך את העיתון של הכיתה, והרבה פעמים בקשו שאבי יגיע לבית הספר ויספר לכיתה על העבודה שלו. והוא גם לקח את בני כיתתי לסטורים במסגרת יריעות אחרונות, וכמוכן נמלאתי מנצחונות רבים.

■ בחירת קריירה

"אבי תמיד אמר לי שלא כדאי לי להיות
 עיתונאי. אבי מאוד אהב, ועדיין אוהב את
 התביעה והוא ממשיך לכתוב עד היום,
 מפרסם תחקירים, וספרים, ואני חשקתי
 בזה ויום לילה, אבל לא חשב שזה יתאים
 לי. העידוד בבית הורי ליכון של
 מפתים. במקביל, אני הוקסמתי ומנסתי
 למה שראיתי בביקורים בבית ההמשפט
 שכאמרי הפתע כתובעת. היו לי את התקנים
 הפוליטיים הכלכליים – רצח, סמים, שוחד
 וגניבה, זה ריחק אותי. כרמל – מורפסה
 ודו מדורדו הישן, שאתה מדוכנסת ממה
 שהם אומרים. ולי יש גם משיכה לנצח
 אתה איטליה.

"אחד הדברים שאני אוהב במקצוע שלי

הראשון לקיומו. מלצו התמחה במשפט
מנהלי שעניין אותו, ורעיונו, פטרונתו.
היה דמות מאוד מרכזית בחיי המצטיינים.
לשמתו, תוך כדי ההתמחות במשרד מלצו
קיבל את החיק של הברית הירושלית של ערוץ
2, שם תרומותיו לברית, ותשלומיו לעבוד
מולה מתוך משרדו, בדתהלה כמתמחה
ואחרי זה כעורך שטייל בחיק.
בשנת 98' הברית הירושלית החליטה שהיא
רצה יועץ משפטי פנימי, אידאום, ועברתי
ליות היועץ המשפטי שלה, כשהמשרד של
מלצו היה היועץ המשפטי החיצוני. ואז,
התחילה תוכנית מאד-מאד מרתקת בענייני
של להיות נטב במערכת הירושלית, שאז
הייתה השנייה בישראל, אחרי ערוץ 1, אבל
היום היא הראשונה. היה לי מול משפטים,
עוסק ב"ש."

■ **קומנדו חדשות**

לעבור עם מערכת החדשות 2, להיות שותף ותלויים בקבלת ההחלטות, לתקשורת, להיות, לתקשורת ולתקשורת, אלה היו דברים מרתקים מאין כמותם, שכללו דברים בנושא של פעילות מקצועית, למשל, שולחנים כל בשבוע בערב ודו"ח שאם חשדו דבר מסוים תהיה בעצם רבה, חתם חבד מומד ללכלל והחלטות עד 19:30 2000: בערב, לפני שידור והחלטות או שיבוש מניגשים כל צד מניעה על משך שמואל להיות משרדו משיש, ואתה במשימ במחוז נלחם על זה, ואח"כ בשיש אתה כבר עדיין, ולא ידוע הייה גורל המבחן על הרעיון והאחרון. שיהיה ארגוני ואקסן בעבודה האתה זה מאוד מעניין.

הגנה מן הצדק

“מקביל לעבודתי כעורך דין בפרקטיקה”
 ותחילי לפתח את הצד האקדמי. עשיתי
 תואר שני במשפטים ובאורניזציות
 עסקיות. עשיתי תואר שלישי במשפטים
 והחלטתי לכתוב ספר על “הגנה מן
 הצדק” ועל “סמך התחם פרסומי” למיניהם.
 אני אוהב בעננותו שהרמתי לפיתוח של
 ההחלטות בתחום הזה, כי הספר מציג רבות
 במסיק. בעדן נרען סער החליט להגיש
 הצעת חוק – לעצן את טענת “ההגנה מן
 הצדק” בחקיקה ראשית על הכנסת, ואני
 יוויחתי לזה את, וזאת, מהפון המקצועי, את
 החקיקה בכנסת. היה שם מאבק לא פשוט,
 כי הרקליטות דחתה שהיא גזונית בצורה
 ממצנצנת וסער רמתה במחירה מבוזבזת
 שהם שסמפו של רבד כנסת לחוק מסייע עם
 טענת הגנה מן הצדק וזאת יותר מכל
 טענת הגנה ואשר קבלתה מביאה לזריסול
 תבח באישוס לא חלקים ממנו או לעיכוב
 “החל ממשפט”.

לצורך, בשלב מרמס טענת ההגנה מן הצדק הפכה להיות חלק מרמס של כל טגור. שבה לבית משפט מרמס ומסגירה הצדק האמת, בין אם היא לרומנטיזציה לרמס ובין אם לאו. אני חושב שהשימוש בטענה לרמס להיות מרמס לרמס האמתיים, אף מצד שני ההפכה של בית המשפט העליון עדיין מחמירה מדי לגבי טענת ההגנה מן הצדק. יש לי ביקורת על ההפכה הקיימת במבחן הזה שהם קבעו שבעבריות מרמס לרמס והיחסיות עדיין מרמס מרמס. ההגנה האמת לנאשם, לכן, מה שיצא זה

דין וחשבון

עורכי דין • ראי חשבון • הליכים משפטיים

www.globes.co.il

עם השנים פיתחתי גם איזושהי יכולת להגיב מרד. אני כבר מתאם לנהל קרב הזה".

פנאי

"יום העבודה נגמר בדרך כלל אחרי תשע בערב, אז אפשר להיות עם אשתך, לצפות בסדרה טובה. הפנאי הוא לא רב, אבל כשיש קצת פנאי, אני קורא. אני משתדל לשמור על רצף של קריאה. כל הזמן מונח לי ספר על השידה ליד המיטה, וזה החמצן שלי. בנוסף, במספר שבוע אני רוכב על אופניים בשדות הגדולים, ומדי פעם נפגש עם חבר. 'סלוליה' היא חלק גדול מיום העבודה שלי, ברמת השרון, ולכן הצפייה בסלוליה אצלי מעבר לעבודה, היא ברמת השרון. VOD. אני אוהב לראות סדרות משפיות, כמו 'אריסה הטובה', וסדרות דרמטיות פוליטיות כמו 'בת הקולפוס'."

מאמין באלוהים

"אצולו בבית, במבוכ של שמירה על המסורת ואורח חיים דתי, כל דור הוא קצת פחות מקודמו, אבל עדיין אני מקפיד על קיום כמה דברים שהחובים לי. קודם כול, אני מאמין באלוהים. מניח תפילין כל בוקר, עושה קידוש ביום שיש בערב, לוקח את הילדים איתי ועם אבי בחגים לבית הכנסת, ובגדול המונח הוא חלק חשוב בחוויה שלי."

מרוק עוף בקיץ

"גילת ואני הסרנו באמצעות שתי חברות, שאחת חברה טובה שלי והשנייה חברה טובה שלה. ביום קידושם של יולי נערכה הפגישה הראשונה שלנו. להכין לבראסר, ואלונו מרק עוף עם בערב לוחש של יולי, והחבר איתנו היסט. התברר, ששנינו אוהבים מרק עוף בכל הזדמנויות, גם בקיץ, כך שהפגישה הראשונה הייתה התחלה טובה להמשך הקשר שלנו. אני יכול לאכול מרק עוף בכל סיטואציה. זה לא מתקשר אצלי כמאכל חורף. אני אוהב את זה, ונתנה מזה בכל עת."

אלמלא הייתי עו"ד

"הייתי היסטוריון או חוקר ספרות. הייתי נהנה מאוד ומקבל סיפוק רב. אני מאוד אוהב היסטוריה, ובמיוחד היסטוריה פוליטית. בזמן המועד הפנאי שלי אני חושב בקריאה בעיקר ובביקור במקומות היסטוריים שמעניינים אותי. למשל, אם אני נוסע ללונדון, אז אין מצב שלא אבקר במוזיאון המלכותי ולא אלך לבונקרים של צ'רצ'יל, שהוא זה ניהל את מלחמת העולם השנייה. מעניין אותי לראות את זה. כשהייתי עם אשתי כשיל בברוקלין, לא ויתרתי על ביקור באזור משדות הקרב של מלחמת האזרחים במאה ה-19."

לא יודעים עלי

"מעולם לא היו לי מרות אפלים או בלתי אפלים, אך יש דבר שרק החברים הקרובים שלי יודעים, שאני מתעניין, יחד עם כמה חברים, במטריה של פוליטיקה ישראלית בשנות ה-70. דווקא שנות ה-80. יש לי חברה קרובה שאנחנו עוסקים בה. באותה תקופה היינו ילדים ומאוד תעניינו בפוליטיקה, והיום אנחנו יודעים את הרכב הסיעות בנבחרת 17, לא אתן שנים, למשל הכנסת שנבחרה ב-77, ומי עמד בראש המפלגות. אנחנו נפגשים ויורים שאלות טריהיה פוליטית כאלה ואחרות, ומתארגנים זה את זה."

נקדימון. "אני מאמין באלוהים. מניח תפילין כל בוקר, עושה קידוש ביום שיש בערב"

לעבוד עם מערכת חדשות 2, להיות שותף לקבלת ההחלטות, לדילמות, אלה דברים מרתקים מאין כמותם, פעילות קומנדו עם הרבה אדרנלין ואקשן"

לשון הרע, עתירות, בקשות להסרת צווי איסור פרסום, בקשות לקבלת מידע על ידי חוק חופש המידע, זכויות יוצרים וכדומה. "בצדדים אני מגיע למשרד, והזמן מתחלק בין הכנת תיקים לביהמ"ש, פגישות עם לקוחות, ישיבות, או אם יש איזה תחקיר חשוב או כתבה חשובה, שצריך להעלות בחברת החדשות, אני מגיע אליה ויושב עם המכתב, בדרך את חומרי התחקיר, נכנס לחדר העריכה, נתן הערות וכדומה. הימים שלי מאוד מגוונים, ואף פעם אי אפשר לדעת מה יהיה בהם. אני לא יכול לדעת איזה הפתעות יוצאו בכל יום. בדרך כלל, כשאני צופה יום רגוע ושלי, פתאום הוא הפך להיות יום מועד של ריצת לבתי המשפט והגנה על תחקיר כלשהו. זה קורה הרבה עם כתבות באלפן שיש, כתבות תחקיר שעלולות לפגוע בשמו הטוב של אדם."

"אם ביום חמישי אני מקבל פתאום בקשה לצד מניעה, אז נכנסים לנהל קרב, והליכים לבית משפט, וזה בדרך כלל גם נגמר בעליות. יש לא מעט מקרים שסיימתי את השבוע בבית המשפט העליון ביום שיש בצדדים, עם החלטה שקבעת שהערך בשמונה אפשר יהיה לפרסם. אז הימים אינטנסיביים, אבל

קצרות לתקשורת מתגורר הרלבנט, דובר צה"ל וא המשטרה, כדי להשקיע את החדש בחש: ומאחר יותר לתת פרטים. זו התייחסות יותר רצינית לצידור, במקום להשאיר אותו בעלטה. היום לא ניתן לאסור פרסום באופן אפקטיבי. אמנם אפשר לגרום לכלי תקשורת ממוסרים שמכבדים את החוק, להימנע מלפרסם, אבל זה לא מונע מכל האחרים שאינם ממוסרים, כולל בלוגרים, רשתות חברתיות ורשתות דתות שממוסרות, אבל לא כפופות לחוק הישראלי, לפרסם את המידע כך שכל אחד יכול להגיע אליו."

"יש עדיין תפיסה ארכאית ואפילו פטרטית של חלק מגורמי האכיפה, שאומרים 'לא מעניין אותנו שהציבור רוצה לדעת, אנחנו נפעל כפי שאנחנו חושבים ולא מעניינת אותנו הרשתות החברתיות וכדומה'. עצם העניין הזה, שרשות גדולה אמרת 'המידע אצלי ואני אחליט מתי אתם, הנתונים, תהיו זכאים לקבל אותו, לא מקובל במדינה דמוקרטית ליבולית. במדינה כזו, האזרח הוא בעצם הריבון, ומתוך כבוד אליו צריכים לתת לו מידע, אפילו חלקי, אבל לא להשאיר אותו במצב נלעג, שסוגרים את רלתות האזרחות אחרי שהסוסיס כבר ברזו ממנה. הרבה פעמים מוצאים צו איסור פרסום, כשהכל כבר נחשף בחץ. אין לזה ערך וזה פשוט מצב נלעג."

סדריום אופייני

"התינוק שלנו מעיר אותנו השכם בבוקר, ב-5:30, וכך היום מתחיל מאוד מוקדם. אשתי מתעוררת יחד איתו, ואני נמרח במיטה עוד קצת, אבל ב-6:30 אני קם ועוזר בכל ההכנות לבתי הספר, עם הבנת הגדולות והבן הקטן, ומתארגן איתם. במרבית הימים אני לוחץ לפחות חלק מהילדים לביהמ"ש ולגן, וב-8:30 אני כבר במשרד אביהמ"ש, כשברוך, אם הספקתי גם להציץ בכתורות העיתונים, זה עוד מוסף מבחינתי."

"אני תמיד קורא את העיתונים, השאלה רק מתי, אם לפני שאני יוצא מרחבי או אחרי שאני במשרד. אין ברירה, אני חייב כי כתורות העיתונים מבשרות לי מה יהיה אלי חלק מיום העבודה המקצועי שלי. ביום עבודה אופייני אני בבית משפט בבוקר בתביעת

המשחק ממדור 19

שרוב הפעמים שבהם ההגנה ניתנה זה היה במקרים של עבירות יחסית קלות."

אפיזודת השפיטה

"כאילו שהוא שלב החלטתי לממש חלום ישן, ולהגיש מועמדות להיות שופט. נבחרתי לשיפוט בשנת 2009, אך זו הייתה אפיזודה קצרה מאוד. מניתי לשיפוט בית משפט השלום ברמלה, ולאחר חצי שנה בתפקיד החלטתי שאני חוזר למקצוע. מבחינתי, החלום והמציאות לא התחברו. זה דבר מאוד אינדיבידואלי. רוב המכתבים בתפקיד ממשיכים לכתב כשופטים, ורובם גם נהנים ומצאנים כזה סיפוק רב."

"שוכנעתי לתיק פייצ'ים לנגעו תאונות דרכים שזה לא ברוק התחום שלי, ולמרות שזה מאוד חשוב, לי אישית זה לא תרם ולא גרם לתחושת סיפוק. מכיוון שאני לא מסוגל להתרכז לתיקים שמבקשים מיד העברה בתפקיד, החלטתי לפרוש לחזור לעשות את הדברים שעשיתי כל השנים בהנאה ובסיפוק רב. נשאיתי חצי שנה נוספת כדי לסיים את כל התיקים שהמתינו אצלי להכרעה, ובתום כמעט שנה חזרתי לתפקיד היועץ המשפטי של חברת החדשות."

היציאה לעצמאות

"במהלך השנים עשיתי דוקטורט בנושא 'זיכרון עיתונאי', ובסיום הדוקטורט, ב-2012, חשבתי שהגיע הזמן הנכון לממש את החלום הגדול השני שלי, לפתוח משרד. כשהגשתי את המועמדות לשיפוט, עמדו על הפרק שתי אפשרויות – להיות שופט או לפתוח משרד, ואז בחרתי בשיפוט. בהמשך, אחרי הדרך שעברתי החלטתי שהגיע הזמן לעשות את הצעד השני. פתחתי את המשרד עם פרופ' אריאל בגדור, נאמן משפטי, שהיה המנחה שלי בדוקטורט. הרעיון היה גם לפתוח משרד בוטיק שעוסק בדברים שאני מתעניין בהם, וגם להרחיב את תחום העיסוק שלי מעבר לנשוא של תקשורת."

צווי איסור פרסום

"כשיש אידיעם ביושנים ו/או פליטים מיוחדים, כמו חשיפת החדשות, אני מעורב מהשלב הראשון. מיד יש אלמנט משפטי בתמונה, שזה צו איסור פרסום. פרטים. ביום שיש שבמהלכו נחטפו הנערים, ידענו שיש אירוע בשלב מאוד מוקדם, אבל המשטרה רצה לביהמ"ש והוציאה צו איסור פרסום על כל פרטי התחקיר. נוצר מצב אבסורדי במובן הזה שכלי תקשורת ערביים הדברים האלה יצאו הוצצה, בפייסבוק רצות שמועות, כולל שמועה שאומרת שבה מיוחד של צה"ל פרץ וחילץ את הנערים החטופים, ועוד דברים לא נכונים."

"אז אתה שואל את עצמך, למה הציבור בישראל לא יכול לקבל הדעה רשמית בשלב הרבה יותר מוקדם. אני לא חולק על זה, שאם זה עלול לפגוע בחקירה לא צריך לפרסם, אבל אם יש מצב שבו זה כבר ממילא נמצא בכלי תקשורת ערביים ובאינטרנט, אז אני לא רואה איך אפשר להציק מצב שבו אלה מונע את המידע רק מהציבור בארץ עד שעת אחת. היה עצוב מאוד לשימוע על מציאת גופתיהם של החטופים, וגם כאן האפרסום התעכב זמן מסוים."

"הפתרון לבקשה הוא צריך להיות – הדעות